

GÁBOR ANDOR:

FOHÁSZKODÁS ERŐÉRT

A szavak bányájába kell leszállnom,
 Le mélyre, hol az öntudat gomolygó,
 Hol alszik együtt: multam, vágyam, álom,
 S örvény keringőz, egyre-egyre forgó.
 Le, le a gondolatok gyökeréhez,
 Le, minden élet bujkáló éréhez,
 Megnézni, akadok-e ércre még?
 Vagy itt a bányafogyta? Itt a vég.

Ó, szavaim, ne apadjatok el még,
 Ó, nagy hiány van itt, nemcsak kenyérben,
 Siket fülek vannak még s ködös elmék,
 És mélyre-oltott méreg dúl a vérben.
 A gyomrok itt nem értik még a leckét,
 Mert a fejekben kö-homály mered szét,
 A nadrágszij alól se kél tudat,
 És fenn még hajnalt csak fénycsík mutat.

Kinek van érve, hozza fel a szájig,
 Teremtsen sípot, kürtöt, trombitákat,
 S fújon zenét, mely elcsap messze tájig,
 S minden közöny fülzsír-dugóin áthat.
 S ha más nem, akkor réztányért csináljon,
 Zörgesse azt, hogy a fülekbe fájjon,
 Hogy megtöltse a levegőt a vád,
 S hogy a halott se alhasson tovább.

Állj talpra, kinek lábát is levágták,
 Kapj a fejedhez, akit lefejeztek,
 Le kell tépned magadról sorsod átkát,
 Mindent szabad, csak nem: megülni veszteg.
 Nem döglöttél még meg, most kezdesz csak élni,
 Nem néma vagy, csak nem tudsz még beszélni,
 Nincs háború, de itt marad a harc,
 Mi sebnek számított, most pusztá karc.

Ó szavaim, ne apadjatok el még!
 Ezerszer kell ezt szétharsogni durván,
 Kifárasztván a hallgatók türelmét,
 Vad markolással fáradt szívbe turván,
 S ha számra vernek, akkor is: dagadtan,
 Kivertfogúan, vér közé ragadtan,
 A tespedés hang-gyilkos tavain
 Zengetnem kell tovább is szavaim.